

som Ingen kan eller bør have overseet, som har gennemlevet denne Periode, og som den, der vil omtale denne Tids Begivenheder, heller ikke bør overse. Naar min ærede Sidemand (Damgaard) nylig anførte, at han vel kunde indrømme, at man ikke skulde sætte Embedsstanden paa en ussel Gagering, og at han villig erkjendte, at dersom man gjorde det, saa vilde der virkelig være Grund til Frygt for Embedsstandens Demoralisation, men at man dog ikke kunde sige, at et Maximum af 2000 Rbd. er en ussel Gagering, saa vil jeg dertil svare, at det dog vel ligesaalidt kan siges, at et Maximum af 2200 Rbd. er en overdreven høi Gagering. Vi staae her og disputere som om der handlede paa den ene Side om 10,000 Rbd. og paa den anden Side om nogle faa Hundreder (Nei!); thi saa kunde jeg meget godt forstaae den levende Kamp ved en saa overordentlig stor Forskjellighed i Anskuelserne af den rette Maade til at lønne Statstjenesten paa. Ja, naar den Eine sagde: Jeg fordrer, at Maximumet skal være 10,000 Rbd., og den Anden sagde: Nei, det er meget formeget, vi maae gaae ned til 2000 eller 1000 Rbd., saa indseer jeg, at her kunde være Tale om Udsælselighed og de Statteyndendes Lary; men hvor den fine Guldvægt skulde være, paa hvilken det skulde udfindes, at 2000 Rbd. er den absolut rigtige Grændse, og, at hvad der overstiger disse 2000 Rbd., om det end kun er 200 Rbd., det er af den Dunde, det kan jeg ikke indsee, ligesaalidt som jeg kan fatte, at det skulde kunne bevises, at den Eine mere end den Anden der ved taber de Statteyndendes Lary af Sigte. Det, som er af Vigtighed, det er, ikke at forhindre, at der er en passende Gradation i de forskjellige Embedsgager, men dertil arbejder man ved at sætte Maximum ned. Man har vistnok paaftaaet, at den, der betræder Embedsbanen, ikke ledes til større Flid og Nidkjærhed, fordi de høiere Embedsposter ere bedre lønnede — ja, jeg troer gjerne, at den Yngre, som indtræder i Embedsstanden, ikke alene tænker paa, hvorledes han vil kunne forbedre sine Aar i Tidens Længde, men ogsaa har ganske andre Bevæggrunde til at røgte sit Kald med Trofasthed og Flid, men jeg troer derfor ikke destomindre, at det er en uberettiget Maade

at betragte Tingene paa, at paaftaae, at ikke den høiere Gagering af de høiere Embeder skulde udøve nogen Indflydelse paa Lysten til at indtræde i Statens Tjeneste, eller at ikke den høiere Gage, hvortil den Yngre kan stige, skulde udøve nogen Indflydelse paa den Grad af Flid og Nidkjærhed, som han viser. Bevæggrunden til de menneskelige Handlinger er som oftest en Sammensætning af forskjellige Hensyn, og det er ligesaa urigtigt aldeles at see bort fra den Virkning, som enkelte af disse Hensyn kunne have, som at troe, at andre udøve al Virksomhed. Jeg maa derfor gjen tage, hvad jeg allerede antydede igaar, at jeg finder den hele Forskjel imellem 2200 Rbd. og 2000 Rbd. som Maximum for Gagen, under det executive Lovbæsen, ikke at være af den Betydning, at jeg derfor vilde have troet at burde udtale en bestemt Modstand, men jeg finder den hele Tendents forkastelig, paa enhver Maade at ville afsnappe (Næ: Ikke paa enhver — Formanden ringer.) Statens Embedsmænd, der ere ligesaa vigtige for dens Bestaaen og Udvikling som nogen som helst anden Arbejder i Staten der ikke kunne handle om deres Løn, saaledes som alle andre Arbejdere i Staten, ved en gjensidig Overenskomst, og der ikke kunne drage Fordeel af mødende Tilfælde og af Conjuncturer, hvor Arbejderens Virksomhed undertiden lønnes med det 10, 20, ja 100 dobbelte af hvad den maafee er værd (Næ: men heller ikke kunne ødelægges af Conjuncturerne!). Tor jeg spørge, hvem der har Ordet?

Formanden: Jeg maa bede om, at ingen flere Afbrydelser finde Sted. Naar Taleren forstyrres i sit Foredrag, saa er han fuldt berettiget til at forlange af mig, at jeg strengt overholder Regulativet.

David: Jeg maa afvise denne Tendents som forkastelig og fordærvelig, — den viser sig i Bestræbelsen efter at afsnappe dem, der staae i Statens Tjeneste, et rimeligt Bederslag for deres Arbejde, hvortil hører, at de, som naae op til de høiere Poster, ikke maae give Afkald paa den Stilling, som de indtage, med hvem de skulle særdes og leve; denne Bestræbelse udspringer af Mangel paa Erkjendelse af Stats-tjenestens Vigtighed, og jeg frygter ikke for at